

[Undervisningsministeren.]

og det var jeg vældig glad for blev sagt; for vi kan tale om friere studieformer lige så meget, vi vil, og søge at indrette os på det lige så meget, vi vil, hvis ikke vi befrier seminarierne for noget stof på den ene eller den anden måde går det ikke. Noget skal vi formentlig smide fremad til efteruddannelsen — det er vel nok en af tidens linjer — og noget må vi, jeg havde nær sagt minsandten have overstået på forhånd, og det er jo det, man forsøger på. Om vi har ramt præcis det rigtige, kan drøftes, men noget må den vej op og noget den vej ned, hvis vi skal have mulighed for at give de pædagogiske fag den placering, som vi gerne vil, og samtidig få de friere studieformer ind.

Det er rigtigt, at jeg har sagt, at kursus til HF må kunne placeres andre steder end på seminarierne, men jeg vil gerne, for at det ikke skal misforstås, sige, at vi må da håbe på, at en række af de seminarier, der hidtil har forberedt præparander, også står parat til at forberede til HF, for ellers kommer vi simpelt hen i en akut vanskelighed. Vi skal jo have forberedt folk netop ad en anden vej end studentereksamen. Men jeg mener også, at vi må håbe på, at andre tager disse kursus op, og der kunne vel komme den dag, da man i endnu mindre grad end i dag vil finde sig i adgangsbe-grænsning til seminarierne, og så er én af vejene vel dog at sige til seminarierne: saml jer om læreruddannelsen, idet vi så efterhånden — det kan vi ikke gøre fra dag til dag — kan få kursus af kvalitet opbygget, som kan hjælpe seminarierne med den højere forberedelseseksamen. Det er en af grundene til, at jeg tror, at det ikke alene bliver en papirbestemmelse, at man kan lave disse kursus andre steder.

Hvad angår de enkelte fag, som det ærede medlem var inde på, vil jeg gerne have lov til — og det håber jeg ikke det ærede medlem tager mig ilde op — stort set at gemme dem til udvalget.

På ét punkt er jeg vældig enig med det ærede medlem — som jeg i øvrigt er det på de fleste punkter: vi må ikke få for mange fag. Får vi for mange fag i den nye lærerlov, kan vi lige så godt lade være at gennemføre den. Jeg ved næsten ikke noget, der er mere egnet til at dræbe den, end hvis

vi får alle fagene til at holde deres indtog igen. Jeg er helt enig i nødvendigheden af, om jeg så må sige, et historisk perspektiv, og jeg har aldrig forstået de folk, der er så naive, at de tror, man kan forstå et moderne samfund uden et historisk perspektiv. Men altså bliver konsekvensen nødvendigvis, at vi også skal have historien ind, og vi skal have styrket samtidsorienteringen — det mener jeg, og det er vi sikkert ikke uenige i — og så begynder lige så stille fagene at vandre ind på scenen igen. Men jeg synes, vi må prøve at drøfte dette i udvalget.

Det ærede medlem gjorde én bemærkning om småbørnslærerindeseminarierne, der forsvinder, hvis dette lovforslag vedtages. Det mener jeg ikke. Flere andre var inde på det, bl. a. det ærede medlem hr. Bækgaard, der nævnte, hvad jeg var meget glad for, ikke alene selve uddannelsen på småbørnslærerindeseminarierne af småbørnslærere og -lærerinder — sådan burde det blive i fremtiden, så at også lærerne får denne mulighed — men også den kursusvirksomhed, som det ville være rigtigt at etablere på seminarierne i Vejle i samarbejde med Danmarks lærerhøjskole. Jeg kan i denne forbindelse sige, at jeg, som jeg bebudede i foråret, har haft nogle forhandlinger dels skriftligt, dels mundtligt, med frøken Fenger fra statens småbørnslærerindeseminarium i Vejle, og vi er enige om, at det skulle være muligt at opretholde seminarierne inden for denne lovs grund. Vi er også enige om, at nu må loven gennemføres, så at vi ved, hvad den går ud på; de, der er interesserede i at opretholde småbørnslærerindeseminarierne, må hjælpe mig med at sørge for, at loven får en sådan udformning, at dette ikke på forhånd er udelukket, og så må vi bagefter finde ud af, hvordan vi får skabt deres eksistens fremover.

Jeg er også helt enig med det ærede medlem — det ærede medlem hr. Helveg Petersen var inde på det samme — i, at hvis vi skal have friere studieformer, må vi også have flere prøver; men her er det helt afgørende, af hvilken art de bliver. Jeg var glad for, at det ærede medlem hr. Helveg Petersen citerede, hvad vi har skrevet i bemærkningerne derom, netop dette, at det gælder om at finde sådanne